

Sygn. akt: VIII W 976/12

RSOW 2676/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 stycznia 2013 roku

Sąd Rejonowy w Legnicy VIII Wydział Karny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Paweł Sosa

Protokolant: sekretarz sądowy Izabela Mazan

bez udziału oskarżyciela

po rozpoznaniu na rozprawach w dniach: 12.12.2012r. i 04.01.2013r.

sprawy **K. W.**

s. W. i M.

ur. (...) w N.

obwinionemu o to, że w dniu 18.09.2012r. o godzinie 14.00 w L. ul. (...) kierując samochodem osobowym marki V. o nr rej. (...) uszkodził zaparkowany samochód marki P. o nr rej. (...) wykonując manewr cofania,

tj. o wykroczenie z art. 97 kw,

I. uznaje obwinionego K. W. za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia, opisanego w części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 97 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 500 (pięciuset) złotych;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 100 (stu) złotych i wymierza mu opłatę w kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych.

UZASADNIENIE

Sąd poczynił w sprawie następujące ustalenia faktyczne:

W dniu 18.09.2012r. w godzinach porannych A. J. zaparkował samochód marki P. (...) o nr rej. (...) przy ul. (...) w L.. Pojazd należał do W. P.. A. J. umiejscowił samochód wzdłuż chodnika w miejscu przeznaczonym do parkowania. Następnie udał się do pracy. Natomiast jego żona E. J. pracowała w pobliżu miejsca, w którym pojazd został zaparkowany i z okna pokoju miała na niego widok.

W godzinach przedpołudniowych obwiniony K. W. kierując samochodem marki V. o nr rej. (...) przyjechał na ul. (...) i zaparkował pojazd w bardzo bliskiej odległości od stojącego samochodu marki P. (...). Oba pojazdy stały do siebie tyłem.

Obwiniony wysiadł z samochodu i udał się do miasta. E. J. z okna pokoju widziała moment jego parkowania i zaniepokoiła się postawieniem pojazdu marki V. tuż przy samochodzie marki P. (...). Po pewnym czasie przód

samochodu obwinionego został zastawiony przez inny parkujący samochód. Około godz. 14:00 obwiniony wrócił i zdał sobie sprawę, że będzie miał trudności z wyjechaniem na ulicę. Spieszył się. Wsiadł do samochodu i zaczął nim cofać, lecz z powodu niezachowania ostrożności najechał na tył samochodu marki P. (...). Spowodował w nim uszkodzenie w postaci rysy na tylnym zderzaku, o długości kilkunastu centymetrów. Następnie obwiniony skrzył kierownicę w lewo i ruszył do przodu, lecz otarł swoim samochodem o pojazd zaparkowany przed nim. E. J. widząc przez okno jak podczas manewru cofania przez obwinionego samochód marki P. (...)poruszył się, pobiegła w kierunku tego pojazdu, celem dokładnego sprawdzenia co się stało. Obwinionemu ostatecznie udało się wyjechać na jezdnię. E. J. o zarysowaniu samochodu powiadomiła telefonicznie męża, który przyszedł na miejsce zdarzenia i wykonał zdjęcia uszkodzonego tylnego zderzaka.

Dowody:

- zeznania E. J. – k. 6, 27-28,
- zeznania W. P. – k. 32,
- zeznania A. J. – k. 32,
- częściowe wyjaśnienia obwinionego K. W. – k. 9, 26,
- notatka urzędowa – k. 1,
- szkic sytuacyjny – k. 2,
- protokół oględzin samochodu marki P. o nr rej. (...) – k. 3-86,
- dokumentacja fotograficzna – k. 30.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy uzasadnia ocenę, że obwiniony zachowaniem swoim wyczerpał znamiona zarzuconego mu wykroczenia.

Ustalając przedmiotowy stan faktyczny, Sąd oparł się przede wszystkim na zeznaniach świadków E. J., A. J. i W. P. a częściowo także na wyjaśnieniach obwinionego. Sąd uznał również za dowód protokół oględzin samochodu marki P. (...), szkic sytuacyjny oraz załączoną do akt dokumentację fotograficzną.

Rozstrzygając, którym dowodom przyznać walor wiarygodności, Sąd oparł się przede wszystkim na relacji postronnego świadka zdarzenia jakim była E. J.. Zeznała, iż widziała przez okno jak w następstwie wykonywanego manewru cofania przez obwinionego samochód marki P. (...)poruszył się. Podała, że widok ten zaniepokoił ją i pobiegła sprawdzić co się dokładnie stało. Zeznała, że widziała na tylnym zderzaku pojazdu rysę. Sąd uznał, iż E. J. szczerze zrelacjonowała przebieg zdarzenia. Ponadto jej zeznania korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym. Sąd w pełni dał im wiarę.

Odnosząc się do sprzeczności w zeznaniach E. J. złożonych w postępowaniu wyjaśniającym, z zeznaniami z rozprawy głównej odnośnie tego kto był właścicielem samochodu marki P. (...), wskazać należy, iż wynika ona jedynie z omyłki nie leżącej po stronie E. J.. Mianowicie funkcjonariusz policji błędnie wpisał w protokole przesłuchania, iż samochód należał do E. J.. W policyjnej notatce urzędowej z dnia 18.09.2012r. prawidłowo odnotowano dane sprawcy zdarzenia, właścicieli i świadka zdarzenia. Ponadto na rozprawie głównej E. J. racjonalnie wytłumaczyła powyższą sprzeczność, która nie może rzutować na wiarygodność jej zeznań.

A. J. podał, że to on parkował samochód marki P. (...), a od żony dowiedział się o zarysowaniu pojazdu.

Natomiast W. P. potwierdził, że jest właścicielem samochodu marki P. (...), dodając, że A. J. był jedynie jego użytkownikiem. Ponadto zeznał, że przed zaparkowaniem samochodu na ul. (...)w dniu 18.09. 2012r. nie było rysy

na tylnym zderzaku samochodu. Zeznania tych osób są logiczne oraz nie pozostają w sprzeczności i uwiarygodniają wersję zdarzenia przedstawioną przez E. J..

Obwiniony K. W. nie przyznał się do zarzucanego mu wykroczenia. Podał, że zaparkowan V. został zablokowane przez inny pojazd. Wskazał, iż, podczas manewru cofania tylnym zderzakiem samochodu oparł się o samochód stojący za nim, a następnie jadąc do przodu oparł się o samochód stojący przed nim. Wyjaśnił, że po chwili przybiegła jakaś kobieta, która pokazała mu rysę na tylnym zderzaku jednego z samochodów. Przyznał, że wprawdzie taką rysę widział lecz twierdził, że była ona koloru białego, a jego lakier na samochodzie ma kolor czerwony. Sąd uznał wyjaśnienia obwinionego w tej części, w jakiej przyznał, że swoim samochodem jak to ujął „oparł” się o samochód marki P. (...)i inny stojący pojazd, oraz że widział rysę na jednym z pojazdów, a także potwierdził obecność E. J..

Zdaniem Sądu już samo przyznanie się obwinionego do tego że jego samochód miał styczność z pojazdem P. (...), dowodzi, że wysoce prawdopodobne jest, że rysa na zderzaku P. powstała w wyniku kontaktu z V.. Ponadto jak wynika z jego wyjaśnień „opierając się” swoim samochodem o dwa stojące pojazdy obwiniony niejako torował sobie drogę wyjazdu. Spieszył się i jak najszybciej chciał odjechać z miejsca postoju.

W ocenie Sądu w sprawie niniejszej nie zachodziły wątpliwości co do sprawstwa obwinionego. Nieprawdopodobna jest wersja, że szkodę spowodować mógł inny pojazd. Brak przeszczepienia lakieru V. na lakier uszkodzonego P. wcale nie przesądza o tym, że szkoda musiała powstać w innym momencie. E. J. zeznała, że widziała jak ten drugi z pojazdów poruszył się. Mąż wymienionej sporządził telefonem dokumentację fotograficzną. Właściciel pojazdu zeznał, że przed zdarzeniem na zderzaku rysy nie było. Zdaniem Sądu nieprawdopodobnym jest zatem aby w dniu ujawnienia szkody, miała ona powstać w innych okolicznościach.

Zgodnie z treścią art. 3 ust 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga - szczególną ostrożność, unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spójność lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Dodatkowo art. 23 ust 3 pkt b) stanowi, że kierujący pojazdem jest obowiązany przy cofaniu upewnić się, czy za pojazdem nie znajduje się przeszkoda; w razie trudności w osobistym upewnieniu się kierujący jest obowiązany zapewnić sobie pomoc innej osoby.

Z akt sprawy jednoznacznie wynika, że rysa na tylnym zderzaku samochodu należącym do W. P. powstała przez kontakt z samochodem obwinionego. Zdaniem Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy przemawia za tym, że to nieostrożne zachowanie obwinionego spowodowało jej powstanie. Obwiniony podejmując się manewru cofania winien zachować odpowiedni odstęp od stojącego innego pojazdu i upewnić się że manewr ten wykona bezpiecznie. Bez wątplenia to na nim ciążył obowiązek analizy aktualnej sytuacji pod kątem bezpiecznego wykonania takiego manewru. K. W. winien zachować bezpieczny odstęp od stojącego za nim pojazdu, czego nie uczynił i przez to spowodował rysę w samochodzie marki P. (...). Obwiniony tym samym wyrządził W. P. szkodę.

Mając na uwadze powyższe należało uznać, że obwiniony wykroczył przeciwko cytowanym przepisom prawa o ruchu drogowym, czym wypełnił znamiona wykroczenia z art. 97 § 1 kw.

Wymierzając K. W. karę grzywny w wysokości 500zł, Sąd miał na uwadze okoliczności popełnienia zarzucanego mu czynu, w tym rozmiar wyrządzonej szkody. Orzeczona kara spełni pokładane w niej cele, tak w zakresie prewencji generalnej jak i indywidualnej. Uwzględni również aktualną sytuację osobistą i majątkową obwinionego.

Mając na uwadze osiągnięte przez obwinionego dochody o kosztach sądowych i o opłacie orzeczono jak w pkt II sentencji wyroku w myśl przepisów art. 118 § 1 kpw i art. 21 pkt 2) ustawy o opłatach w sprawach karnych.